

[Hans Nielsen.]

I § 2 godtgør man, at man ikke ved, hvad der staar i § 1. I § 2 bestemmes det nemlig, at

„ved Bedømmelsen af, om en kollektiv Aftale har den i § 1 angivne Karakter eller ej, kan Domstolene tilkalde særlige sagkyndige.“

Jeg beder ærede Medlemmer læse denne Sætning med rigtig Eftertanke og tage Hensyn til, hvad der staar i den, saa vil man komme til højest overraskende Resultater. Jeg vil dog mene, at selv om det utrolige skulde ske, at der blev et Flertal for dette Lovforslag, kan denne § 2 ikke blive staaende, idet de sagkyndige, der skal tilkaldes, er dem, som er Ekspertter i Ulovlighederne efter Lovforslaget. Ja, det staar der virkelig. Der staar, at man skal tilkalde saadanne sagkyndige, og det gaar i dette Tilfælde paa dem, der er Specialister, altsaa Overtrædere af Straffebestemmelserne i § 1. Jeg anbefaler det ærede Medlem Hr. Pinstrup at søge at faa en anden Affattelse af denne Paragraf, thi det vilde dog vist være kedeligt, om den skulde beholde denne Form.

Men § 2 er ikke alene morsom, den er ogsaa i højeste Grad alvorlig. Man overlader her Dommerne saa at sige at afgøre, hvad der skal straffes. Man har ikke selv evnet at sige, hvad der er strafbart, og saa overlader man det altsaa til Dommerne, og kan disse ikke finde ud af det, skal de tilkalde sagkyndige. Og hvem er saa disse sagkyndige? Er det dog ikke noget af det mest forrykte, man kan tænke sig, at man vil overlade til den Mand, der skal dømme, at tilkalde de sagkyndige, som skal bedømme Sagen! Han kan dog sige sig selv, at han fra Begyndelsen af vil være mistænkt, thi i de fleste Tilfælde vil det være en Strid mellem to Samfundsklasser, der kommer til at foreligge her, eller i hvert Fald en Strid mellem Parter, som staar meget stejlt mod hinanden. Hvem skal han saa vælge, naar han skal vælge særlige sagkyndige? Han kan jo imod sin Villie komme til at vælge den anklagedes værste Fjender, for han kan dog ikke kende alle Mennesker. Men hvis han af Vanvare kommer til at vælge netop de værste, er det naturligvis ubegrundet, at man derefter i Pressen begynder at overfalde Dommeren for Partiskhed. Denne Bestemmelse vil bevirke, at hver eneste Gang, der afsiges en saadan Dom, vil der rejse sig en Storm Landet over, og man vil paastaa, at der er afsagt en Klassedom. Dette synes jeg dog, man i særlig Grad skulde være sig for. Naar

man endelig vil lovgive paa dette Omraade bør man dog sørge for, at de Domme, som bliver afsagt, faar et Skær af Upartiskhed, og at de ikke kan anfægtes af den første den bedste, der siger: Ja, hvordan kunde den Dom blive anderledes, naar Dommeren tilkalder den og den Mand, for at han skal sige sin Mening, for naar han skulde udtale sig om Sagen, kunde man nok vide, hvorledes Dommen vilde blive! Jeg forstaaer ikke, man kan opstille saadanne Bestemmelser. Jeg tror nok, at vore Dommere burde forskaanes for en Behandling som den, der her vil blive Tale om. Vore Dommere skal ikke mistænkeliggøres fra vor Side, naar der ingen Grund er til det. Jeg henviser til, at der er afsagt 20—30, ja, 100 Domme over Arbejdere og Arbejderorganisationer, uden at der er blevet rejst den allermindste Kritik mod disse Domme i vor Presse eller paa vore Møder, fordi man har bøjet sig for disse Retsafgørelser. Men hvis man vil etablere Domfældelse efter de Principper, der er foreslaaet her, og efter at man er blevet advaret derimod af Dommerforeningen og af den faste Voldgiftsret, saa maa man jo ogsaa tage de Følger, der kommer af en saadan Lovgivning.

Jeg skal derefter gaa over til § 3, der jo er Hovedhjørnestenen i Lovforslaget, og som har givet Lovforslaget Navnet Tugthusloven. § 3 er nemlig slet og ret en Straffelovsparagraf, der slet ikke hører hjemme i en Lov som denne, men rettelig hører hjemme i Straffeloven. Jeg vil begynde med at spørge, om det er nødvendigt at skride til saadanne Straffebestemmelser, hvorefter man kan idømmes Erstatning og Fængsel og under formildende Omstændigheder Bøder paa indtil 100 000 Kr. Jeg tror slet ikke, det er nødvendigt, thi alle disse Ting er strafbare ifølge nugældende Love. Der er jo det mærkelige ved det, at man hidtil har kunnet straffe næsten alt det, som henføres under denne Bestemmelse, og der har endogsaa været meget strenge Straffe derfor. Ifølge Straffelovens Kapitel XVIII, § 200, er der Stral for Legemsbeskadigelse, Vold, Overfald og Forfølgelse og i samme Lovs § 210 for Krænkelser af andres Frihed ved Vold eller Trusel om Vold o. s. v., i § 217 for ubeføjede Sigtelser og Angreb paa den borgerlige Agtelse, for Skældsord og endelig i § 220 for Krænkelser af Privatlivets Fred. Det er de almindeligste af de Straffebestemmelser, der bringes i Anvendelse, og de medfører i de fleste Tilfælde ikke blot Bøder, Erstatninger og Mortifikationer, men ogsaa Fængselsstraffe kan bringes i Anvendelse. Disse